

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 189.

54de Møde.

Mandagen den 15de April
(Forts.)

Justitsministeren (forts.) Der var en æret Rigsdagsmand, som nævnte den sidste Linie i det oprindelige Udkasts § 1, ja, der staaer rigtignok, at Forfatteren ogsaa kan drages til Ansvar for den formelle Forseelse, at Bogtrykkerens Navn ikke staaer paa Skriftet, men jeg troer heller ikke, at dette Punkt vidner om noget som helst, hverken skændeligt eller venligt Sindelag mod Pressen. Man har fulgt den Fremgangsmaade med Hensyn til disse formelle Presseforseelser, netop at vende den Ordensrække, i hvilken Ansvarret skulde paahvile for Overtrædelser med Hensyn til Skriftets Indhold om, og det er dog aabenbart, at Forfatteren kan have en vis Forbindelse ogsaa med den formelle Forseelse, som begaaes med Hensyn til Trykstedet. Det er ogsaa ganske klart, at man, saa at sige, aldrig eller i alt Fald yderst sjældent vilde behøve at gaae saavidt, at man kom til Forfatteren med Hensyn til denne Forseelse, og, skulde det vise sig, at Forfatteren aldeles ingen Skyld havde heri — det Tilfælde kunde jo tænkes, dersom han havde været fraværende paa den Tid, Skriftet trykkes, saa at han ikke havde kunnet forvise sig om den Feil, der var begaaet, — saa kunde der vistnok ikke være Noget til Hinder for, at i et saadant Tilfælde al Tiltale mod Forfatteren bortfaldt. Jeg har maattet yttre mig lidt vidtløftigere her, end jeg havde ønsket, om disse i Detail gaaende Spørgsmaal, fordi jeg troer, det er ret gavnligt, at man allerede nu gjør sig det klart, at Udkastet, saaledes som det nu foreligger, ikke vidnede om noget væsentligt andet Sindelag imod Pressen, end det, der allerede udtalte sig i det Udkast, som fra Regjeringens Side blev forelagt Landsthinget.

B. Christensen: Jeg skal meget villigt antage, at det er med venligt Sind mod Pressen, at Ministeriet og Ministeren er skredet til at udarbejde og forelægge os den Lov, hvorom vi her debatterer, men med al Anerkendelse deraf, troer jeg dog, det maa falde let at forklare sig, hvorledes dette Udkast er blevet modtaget med det Alvor og den Varme, det her har mødt. Allerede paa det første Trin af Sagens Behandling optraadte den høitærede Justitsminister paa en Maade, som lod det være lidet venteligt, at de, som kun vilde kunne bifalde den nye Lov under Forudsætning af ikke faa Forandringer i Udkastet, maatte føle sig noget forurosfede. Biskop er hert senere indtraadt den Forandring, at en anden æret Minister, Rigsdagsmanden for Helsingør, som det forekommer mig, ganske uforbeholdent har yttret det som noget Selvfølgeligt, at en væsentlig Samarbejdelse ret vel kunde finde Sted ved nærværende Things Medvirkning. Men uagtet dette vil det dog staae fast, at dette Udkast vel forsaavidt har været imødefeet med Længsel, som det ved Grundlovens Givelse var iblandt de Love, som indstændigt forlangtes af Danmarks første constitutionelle Ministerium, men man maa vel lægge Mærke til, at det forlangtes i umiddelbar Forbindelse med en Reform, hvoraf dette Udkasts Hensigtsmæssighed væsentlig vil betinges, i Forbindelse med Nævninger. Herom have vi indtil dette Døgn ikke hørt eet Ord fra den høitærede Justitsminister, og det, uagtet denne Institution dog netop for disse Sager, og ikke blot for disse Sager, men for hele Landets constitutionelle Udvikling, for hele Sandheden af vor constitutionelle Fremtid, er af den meest indgribende og overordnede Betydning. Og hvorfor lægge vi nu en saadan Vægt paa Nævningeinstitutionen i Forbindelse med den nye Presselov? Hvorfor, om ikke netop derfor, at den nye Lov under de gamle Domstole er en